

Prelatovo pismo (veljača 2010.)

"Velika mi je radost proglasiti jednu novu marijansku godinu u Opusu Dei, od sljedećeg 14. veljače do istog datuma 2011".

6.02.2010.

Predragi moji, neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

U ovom se mjesecu ispunja osamdeset godina od trenutka kada je sveti Josemaría vidio da je Opus Dei i za žene. Znamo da je 2. listopada 1928. godine, kada je

primio utemeljivačko svjetlo, naš Otac smatrao da će u Djelu biti samo muškarci. Stoga možemo zamisliti njegovo iznenađenje i radost kada mu je, nekoliko mjeseci kasnije, 14. veljače 1930. godine, Gospodin dao na znanje da računa i sa ženama kako bi nosio – primjerom i riječju – na sve strane poruku o posvećivanju u profesionalnom radu i svim okolnostima svakodnevnoga života. Nakon nekoliko godina, pun zahvalnosti prema Providnosti, rekao je da bi ***Djelo zaista, bez te izričite Gospodinove volje i bez vaših sestara ostalo nepotpuno.***^[1] Bezbroj se puta tako izrazio dajući nam na znanje, kćeri moje, kolika je odgovornost vas svake pojedine. Iako je to mala digresija, molim vas da Nebu preporučite jednu nakanu koja će vam pružiti veliko zadovoljstvo.

Od 14. veljače 1930. godine sveti je Josemaría radio kako bi otvorio taj put svetosti usred svijeta, Opus Dei,

ženama svih zanimanja, rase i društvene uvjetovanosti. Sada iskazujemo zahvalnost Presvetom Trojstvu, jer to je stvarnost da je taj posao pustio duboke korijene i širi se po čitavom svijetu, usprkos velikim poteškoćama koje su se morale savladati, posebno u počecima. Ako je kateheza svetoga Josemarije o posvećivanju vremenitih stvarnosti u 30-im i 40im godinama prošloga stoljeća naišla na tolike zapreke, pomislite na poteškoće koje su nastale kada je taj poziv bio upravljen ženama da se posvećuju u svim časnim zanimanjima.

Danas se ženama priznaje – i to je logično – ista mogućnost kao i muškarcima na mnogim područjima, ali osamdeset godina prije nije bilo tako. Tada je bilo rijetko na primjer da su se žene mogle upisati na sveučilište ili raditi izvan kuće – osim ručnih radova koje su uvijek obavljale – a još čudnije je bilo ako bi

zauzele mjesto društvene, socijalne ili akademske odgovornosti. Mnogo godina kasnije II. vatikanski sabor je izjavio: „Dolazi čas, već je došao, u kojem se poziv žene sasvim ispunja, čas u kojem žena ima utjecaj u svijetu, važnost, moć više nego ikad do sada. Stoga, u ovim trenucima u kojima čovječanstvo doživljava duboku promjenu, žene pune duha Evanđelja mogu toliko pomoći kako čovječanstvo ne bi propadalo.“[2]

Od tada je prijeđen dug put, zahvaljujući trudu mnogih ljudi koji su pridonijeli da se prizna – također i u društvenim zakonima – dostojanstvo žene, njezina jednakost u pravima i dužnostima u odnosu na muškarca. Među tim ljudima – pravedno je to spomenuti – posebno mjesto pripada svetom Josemariji, koji je od prvog trenutka poticao svoje kćeri i one koje su se približile Djelu, da teže za ciljevima koji im se čine dostupnima u različitim

područjima ljudske djelatnosti. Sjećam se mnogih konkretnih događaja: od snage kojom je poticao one koje su imale velike intelektualne sposobnosti u profesionalnom životu – na području kulture, znanosti itd. – pa do silovitosti, ne manje, kojom je nastojao da se prizna golemo služenje koje pružaju društvu drugim radovima. Sasvim neposredno se duguje njemu, na primjer, što su po čitavom svijetu nastale obrazovne institucije koje se posvećuju tome da profesionalno izgrađuju mnoge djevojke za posao u domaćinstvu, tako da ti zadaci dobiju priznanje koje zaslužuju, kako u društvenim zakonima tako i u svijesti.

Zahvaljujem Bogu jer su vjernici Prelature u tijesnom zajedništvu s mnogim drugim ljudima dobre volje pridonijeli i dalje pridonose širenju u svijetu tog kršćanskog pogleda na

žensku uvjetovanost. Ipak, ima još toliko toga što treba učiniti! Ako se već u mnogim okolinama uvelike priznaje dostojanstvo i uloga žene, na drugim je mjestima to još daleka mogućnost. U svakom slučaju, mi kćeri i sinovi Božji, moramo se i dalje truditi u tom zadatku i pokazati da – kao što je pisao naš Utemeljitelj – ***razvoj, zrelost i emancipacija žene ne smiju značiti pretenziju za jednakošću – za jednoobličnošću – s muškarcem, imitaciju muškoga načina djelovanja: to ne bi bio dobitak, već gubitak za ženu: ne zato što bi bilo više ili manje od muškarca, nego zato što je različito. Na bitnom planu – koji treba imati pravno priznanje, kako u društvenom pravu tako i u crkvenom – može se govoriti o jednakosti prava, jer žena ima, isto kao i muškarac, dostojanstvo osobe i kćeri Božje. Ali polazeći od te temeljne jednakosti, svatko mora dospjeti do onoga što mu je***

***svojtveno; u tom planu
emancipacija je kao realna
mogućnost za potpuno razvijanje
vlastitih mogućnosti: onih koje
ima u svojoj jedinstvenosti i one
koje ima kao žena. Jednakost pred
pravom, jednakost prilika pred
zakonom, ne briše već
pretpostavlja i unapređuje tu
razliku koja znači bogatstvo za
sve.[3]***

Na isti način kao godine 2008., kada smo se spomenuli osamdesete godišnjice utemeljenja Djela, čini mi se da se najprikladnije utočište kako bismo dobro upravili djelo zahvale sastoji u provođenju ovih mjeseci uz Marijinu ruku. Stoga mi je velika radost proglasiti jednu novu *marijansku godinu* u Opusu Dei, od sljedećeg 14. veljače do istog datuma 2011. godine. Ovih ćemo se mjeseci truditi da još više i bolje častimo našu Majku, prije svega u pažljivoj molitvi i razmatranju Svete krunice,

šireći tu pobožnost u svojoj obitelji i među prijateljima. Zahvalimo Bogu izričito za zadatak u kojem se žene brinu o materijalnom održavanju centara Prelature, jer to odlučno pridonosi održavanju i poboljšanju obiteljskog ozračja koje je Gospodin usadio u Djelo kada je godine 1928. nadahnuo našega Oca.

Prvi se mjeseci ove *marijanske godine* poklapaju s posljednjima Svećeničke godine koju je proglasio Benedikt XVI. za cijelu Crkvu. U tom sam vremenu inzistirao na to da uz molitvu za svećenike također trebamo moliti vrlo živo, svaki dan, za to da svi vjernici budu više svjesni svoje **svećeničke duše**; i da se odlučimo, također svaki dan, predati radost toga dara – zajedničkoga svim krštenima – ljudima s kojima se susrećemo.

Dana 14. veljače navršava se nova godišnjica utemeljenja Svećeničkoga

društva Svetoga Križa, koje je bilo godine 1943. Toga dana, dok je sveti Josemaría slavio Oltarsku žrtvu u kapeli jednog Centra za žene, Gospodin mu je dao rješenje kako bi se u Opus Dei mogli inkardinirati svećenici. Naš Otac, čovjek duboke vjere u božansku Providnost, jasno je vidio da je u tom poklapanju datuma Gospodin želio ponovno potvrditi duboko jedinstvo – duha, poziva i upravljanja – koje je karakteristično za Opus Dei, među muškarcima i ženama, laicima i svećenicima.

Tvrdio je: *čini se kao da nam je Gospodin želio reći: ne razbijajte mi jedinstvo Djela! Ljubite ga, branite i unapređujte!*^[4]

Svećenička duša nije drugo nego zajedničko svećeništvo u životu krštenih, koje u njima djeluje u svim trenucima života. Naš je Otac bio zahvalan Gospodinu kada je ta stvarnost ušla u život svakog pojedinog muškarca i žene u Djelu.

Mnogo sam vam puta rekao –

propovijedao je 1960. godine – *da svi, svećenici i laici, imamo svećeničku dušu. Još više: rekao bih svim svojim sinovima da su svećenici – s kraljevskim svećeništvom o kojem govori sveti Petar (usp. 1 Pe 2, 9) – ne samo što su primili Krštenje, već zato što vos estis lux mundi, vi ste svjetlo svijetu, a svjetlo se ne može sakriti: non potest civitas abscondi supra montem posita (Mt 5, 14), ne može se sakriti grad sagrađen na brdu. Krist je uzdignut na Križu kako bi sve privukao k Sebi, a moja djeca Ga nastoje podignuti na vrhunac svih plemenitih ljudskih djelatnosti, kako bi mu doveli duše.*[\[5\]](#)

Dok nas je podsjećao na tu sigurnost, živo je želio da se ostvare mogućnosti koje su sadržane u kršćanskom pozivu. Ali nije se ograničavao na teorijsku objavu te istine, već je poučavao kako je provesti u praksu.

Savjetovao je *živjeti* svetu Misu dvadeset i četiri sata, prikazujući Gospodinu u prikazanju svakodnevne zadatke, uspjehe i poraze, muke i radosti. Preporučivao je obavljati rad trudeći se kako bi se jačale kreposti koje sa sobom donosi profesionalna aktivnost – radinost, samozaborav, služenje drugima itd. – u kršćanskom duhu. Na taj je način zaključio da sveta Misa postaje zaista ***središte i korijen duhovnoga života kršćanina***,^[6] i produžujemo svetu Žrtvu na cijeli dan.

A volio je ići u detalje. Za vrijeme jednog skupa s mladima, na pitanje kako ostvariti svećeničku dušu, odgovorio je: ***Što misliš, kakav mora biti svećenik? Požrtvovan, revan, nasmijan, privlačan, koji ne odbacuje osobe koje ga mole za pomoć, koji zna oprostiti, razumjeti, savjetovati itd. To si znao, i mnoge druge stvari, i uvjeren sam, dijete drago, da to***

nastojiš prakticirati: zato imaš svećeničku dušu.[7]

A drugom prilikom: ***Imate udjela u Kristovu kraljevskom svećeništvu, jer ste primili sakramente Krštenja i Krizme, također sudjelujete na karizmama koje dijeli Duh Sveti, u tom smislu da ostvarujete mnoge dobre stvari. Jedna vaša riječ, ponekad, otvara oči slijepcu; vaš način ponašanja čini da se jedan paralitičar, osoba koja nije činila ništa za kršćanski život, podigne i radi pokraj vas; a drugi put su mrtvi, koji zaudaraju, koji idu na sakrament Pokore, pokrenuti vašom molbom, poukom i molitvom. Čiste se i kadri su za sve dobre stvari: uskrsnuli su.***[8]

U svjetlu tih razmišljanja možemo se pitati čini li sveta Misa stvarno točku priljeva naših želja i nakana, izvor kojim se hrane težnje za svetošću i apostolatom. Vidimo li duše u

osobama s kojima se susrećemo preko dana? Reagiramo li djelima ljubavi i zadovoljštine pred uvredama koje se nanose Gospodinu? Osjećamo li se osim toga solidarni s onima koji pate materijalno i duhovno zbog rata, progona, prirodnih katastrofa itd. i nastojimo li ih pratiti molitvom i materijalnom pomoću, uvijek kada je to moguće. Želimo da vijesti kao ona o potresu na Haitiju ne ostanu samo u sjećanju.

Apostolski plodovi ovise o zajedništvu s Našim Gospodinom, kao što je pokazao Papa misleći na izvanrednu pastirsku djelotvornost svetoga Svećenika Arškoga. **Nastojao je dirnuti ljudsko srce** – rekao je na jednoj audijenciji – **ne zbog ljudskih darovitosti, niti misleći isključivo na trud volje, koliko god ona bila za pohvalu; pridobio je duše, i one sasvim odijeljene, priopćavajući im ono što je živio, znači svoje**

prijateljstvo s Kristom. Bio je „zaljubljen“ u Krista, a prava tajna njegova pastoralnog uspjeha bila je ljubav koju je osjećao prema euharistijskom Otajstvu koje je naviještao, slavio i živio, koje se pretakalo u ljubav prema Kristovu stadu, prema kršćanima i svim ljudima koji traže Boga[9].

Dana 19. veljače posebno se sjećamo predragog don Alvara, koji je toga dana slavio imendan. Uzdajmo se u njegov zagovor dok prolazimo ovom novom *marijanskom godinom*, u istom djetinjem duhu kojim je prvi nasljednik svetoga Josemarije sazivao i živio ostale marijanske godine prigodom različitih godišnjica Djela. Sljedeći ću dan, 20. veljače, zaređiti za đakone dva vaša brata. Molimo za njih i za sve klerike.

Pred nekoliko dana primio me je Sveti Otac u privatnu audijenciju. Donio sam mu ljubav i molitve svih

vas, tvrdeći da postojano molimo za njega i za njegove nakane.

Nastavimo tako, dobro sjedinjeni s Petrovim nasljednikom i također sa svim biskupima, svećenicima i vjernicima u Crkvi. Benedikt XVI. je blagoslovio cijeli apostolski posao vjernika Djela i svakoga pojedinca.

Nije potrebno da vas podsjetim na to kako se uvelike pouzdajem u vašu molitvu za moje nakane. Nastavite moliti velikodušno.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. veljače 2010.

[1] Sveti Josemaría, bilješke s jednog obiteljskog druženja, veljača 1955.

[2] II. vatikanski sabor, Zaključna poruka ženama, 8.12.1965., br. 3-4.

- [3] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 87.
- [4] Sveti Josemaría, bilješke iz jedne homilije, 14. 2. 1958.
- [5] Sveti Josemaría, bilješke iz jednog razmatranja, 15. 4. 1960.
- [6] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 87.
- [7] Sveti Josemaría, bilješke s jednog obiteljskog skupa, 31.3.1974.
- [8] Sveti Josemaría, bilješke s jednog obiteljskog skupa, listopad 1972.
- [9] Benedikt XVI, govor na generalnoj audijenciji, 5.8.2009.
-